

[Zahle.]

gældende dér, og søger underhaanden at være Mæglere for at komme frem til et Resultat. En saadan mæglende Virksomhed fra den højtærede Ministers Side sporede jeg ikke i den sidst forløbne Rigsdags-samling; jeg haaber, at den højtærede Minister vil tage den op i denne Samling og virkelig søge at komme til et Resultat, ganske vist et Resultat, som ligger helt udenfor hans eget Forslag, men et Resultat, som er godt for Museumssagen. Den højtærede Minister vil finde mig og det Parti, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale, villige til en Forhandling om enhver forsvarelig Løsning af denne vigtige Sag.

Nu udtalte det ærede Medlem Hr. Vanggaard sig her saaledes, at jeg maatte forstaa, at han kunde tænke sig at gaa med til at flytte Folkemuseet og Frilandsmuseet til Frederiksberg. Dette er billigere end at indrette et Folkemuseum i Hestgardekaseren, og derfor maa jeg antage, at den højtærede Minister kan slutte sig til en saadan Plan. Saa var vi over den Del af Sagen. Hvad saa angaar selve Nationalmuseet, tror jeg, dér er een Ting, der staar fast, nemlig at det ikke skal blive i Prinsens Palæ, at det maa bort fra Prinsens Palæ, og jeg kan ikke tro, at ikke den overvejende Stemning her i Tinget skulde være for at flytte det til Kastellet. Og hvis dette viser sig rigtigt, vil jeg med al Iver støtte denne Plan. Jeg kan ikke tænke mig, hvilke virkelig saglige Indvendinger man skulde rejse mod den. Det, som blev omtalt i forrige Rigsdagssamling af det ærede Medlem Hr. Holstein, at der paa visse Punkter med Hensyn til Kastelsplanen skulde gøre sig nogle særlige, højest mærkelige statslige Interesser gældende, tror jeg er hen i Vej og Vind; det lyder saa usandsynligt og urimeligt, at jeg ikke kan tro, det spiller nogen Rolle i denne Sag, og hvis det ikke er Tilfældet, kan jeg ikke tro andet, end at man maatte kunne forene sig om Kastelsplanen som den Løsning, man falder tilbage paa. Men jeg gentager, at skulde der være virkelig Villie i Venstre og hos Ministeren til at forhandle om at lægge Nationalmuseet i Rosenborg Have, saa tør jeg ikke afvise Forhandlingen om en saadan Plan. Jeg tror egentlig ikke, det vil vække saa forfærdelig Uvillie i København, om der skulde fældes et Par Træer i Rosenborg Have, naar der vel at mærke blev plantet mange andre Træer samtidig, idet jo det store Terræn, som ligger mellem Rosenborg Have og Kasernen, maatte blive lagt til Rosenborg Have, hvis Museet skulde bygges dér. Det

hele kan meget vel ordnes saaledes, at det byplanmæssigt blev overordentlig smukt. Og nu hørte vi ogsaa af det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, at det kunde tænkes, at det konservative Parti vilde forhandle paa Grundlag af Rosenborg Have Planen. Hvis den højtærede Minister her vil øve en mæglende Virksomhed, er det meget muligt, at vi kunde komme til et Resultat dér. Men det kunde vi ogsaa være kommet til i forrige Samling, hvis Ministeren den Gang havde taget sig rigtig af Sagen, idet der allerede da — det maa jeg dog sige — fra saa mange Sider var Ønsker fremme om at komme til et hurtigt Resultat, at jeg maa hævde, at den højtærede Minister har forsømt noget ved ikke virkelig at arbejde for en Løsning den Gang. Naa, det hjælper jo ikke at græde over spildt Mælk, og den Tid, der er forløbet uden Resultat, kan vi ikke faa tilbage. Men jeg haaber efter den Udtalelse, Ministeren her har fremsat, at han virkelig vil arbejde for, at vi faar denne Sag løst i denne Samling.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Vanggaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Vanggaard: Overfor det ærede Medlem Hr. Zahles Bemærkning om, at den højtærede Minister skulde have grebet ind i Udvalgets Arbejde i Fjor og søgt at fremskaffe en Løsning, skal jeg sige, at den Bebrejdelse synes jeg ikke kan gøres med Rette. Det ærede Medlem ved meget vel, at Udvalget tilbragte hele sin Tid med at undersøge snart den ene, snart den anden Plan, og det vilde virkelig have været meget vanskeligt for den højtærede Minister at have grebet ind og sagt, at dér eller dér skulde man sætte sig fast, saaledes som det hele laa. Nu er det jo muligt, at hele den foreløbige Undersøgelse er saa vidt fremskredet, at vi kan samle os om noget fast; men som Sagen da forelaa, mener jeg, at det ærede Medlems Bebrejdelse var uberettiget.

Man kan jo ogsaa bruge for meget Krudt. Det ærede Medlem lavede en Eksplosion i Tandlægeskolen, hvorved han væltede Brandgavlen ind til Museet. Nu taler det ærede Medlem vel som sagkyndig, men jeg vil dog bestride, at han er sagkyndig paa dette Punkt. Jeg tør vel i al Beskedenhed hævde, idet jeg i to Aar har arbejdet i et kemisk Laboratorium af noget lignende Art som Tandlægeskolen, at den højeste Eksplosion, der maaske dér kunde ske, vilde være, at et Par Vinduesrunder kunde